

”Att var god man och förvaltare”

En annorlunda historia.

Historien om Willie!

En dag blev jag uppringd av en kurator som ville att jag skulle bli god man för en man som hade haft en stroke och befann sig på ett sjukhem.

Vi följdes åt upp till sjukhemmet och hon förklarade att det var en man från Västindien som hette Willie och att han var mycket misstänksam mot främmande människor, så det var inte säkert att han godtog mig.

Vi gick in i rummet och där i en rullstol satt en gammal man, svart som den tropiska natten, med den varmaste blick i sina ögon som jag någonsin mött.

När jag mötte Willie för första gången sträckte han fram sin vänstra hand till hälsning, det sägs att när Willie tog någon i sin vänstra hand så har denna person fått en plats i hans hjärta och det kände jag att jag fick.

Willie som hade förlorat sitt tal och större delen av svenska språket, skrev på sitt hemspråk engelska, i ett block, att det var ok att jag blev hans ”good woman”.

Nästa gång jag träffade Willie frågade jag honom, som brukligt är. Var han kom ifrån, släktingar, barn, yrke, etc

Jag fick tidningsurklipp med intervjuer som gjorts med Willie.

Willie var född på St Vincent 1907.

Willies pappa hade varit regeringssekreterare på St Vincent och hans mamma var organist, sångerska och musiklärare. Av henne fick han sina första musiklektioner och kunde så småningom i de tidiga tonåren börja spela orgel i kyrkan. Samtidigt spelade han till stumfilmer på biografer både på St Vincent och Trinidad.

Det finns en kulle precis ovanför kyrkan i Kingstown som är döpt efter familjen.

När Willie fyllde 17 år ansåg han att det var dags att vidga vyerna. Han ville komma till London men kom till Kanada. Han fick arbete i en orkester på en lyxkryssare där han blev kvar i 7 år.

Under dom åren skrev han sin egen musik. 1933 fick han sin första låt publicerad, den hette Drifting together. Han gjorde också radioprogram med egen och andras musik.

Han kom till London 1940, Willie blev ett känt namn och spelade på dom kända ställena och hade flera gånger Princess Margret i publiken. Hans musik spelade i både radio och tv.

Han blev känd som Londons Fats Waller.

I slutet av 40-talet började han turnera i Skandinavien, fick en massa jobb och trivdes. 1956 kom han till Sverige där han bosatte sig. Han blev svensk medborgare 1967, trots detta längtade han hem till St Vincent som han lämnade i så unga år.

När han öppnade sina konserter började han så här:

"Mina damer och herrar. I afton skall jag föra er till de varma och vackra öarna i Västindien.

Öarna där palmerna vajar för den milda havsbrisen och ungdomarna i den månljusa tropiknatten sjunger sina trånande kärlekssånger och där livet överhuvudtaget inspireras av sång. Mitt hemlands folksånger kallas calypso."

Willie avled 20 november 1991 och vi hade bara träffats 3 ggr.

Andra gången vi träffades skrev han att jag påminde honom om någon han hade känt en gång och tog upp ett kort på en ung, blond norska som han kallade Dot. Han har skrivit en kärlekssång till Dot, som var hans stora kärlek. Men nästintill en omöjlighet på 50-talet, svart man och vit kvinna.

Mitt uppdrag som god man upphörde i och med att Willie dog.

Men jag brukar fortsätta, som privatpersonen och medmänniskan Gunn Lindskoog, att hjälpa till med begravning, boutredning mm, om det inte finns några anhöriga. Jag har anordnat 19 begravningar och jag är rättså van. Jag tycker att det är det sista jag kan göra för mina huvudmän. I annat fall blir det socialen som ser till att man kommer i jorden.

Men detta kom att bli ett mycket annorlunda uppdrag.

Jag tog kontakt med juristavdelningen på "Willies bank" och kollade om han hade skrivit testamente och det fanns det. Jag gick dit och fick läsa hans sista vilja. Han glömde aldrig sitt hemland och han ville bli kremerad i Sverige och föras hem till St Vincent och begravas i familjegraven.

Jag minns vid ett tillfälle då jag hälsade på honom och han berättade var han kom ifrån då sa jag:

"det är en av mina drömmar att få komma till Västindien" då skrev Willie

"då är det kanske du som får ta mig dit"

TÄNK SÅ RÄTT HAN FICK!

I testamentet hade han också skrivit egna låtar som skulle spelas av en trumpetare på begravningen.

Hans royalties skulle gå till ett Christmasparty för barnen som låg inne på St Vincents sjukhus över julen. (Willie hade inga egna barn)

Han hade också mycket tydligt redogjort för hur hans ägodelar och pengar skulle fördelas.

Efter att jag läst hans testamente förstod jag att hans varma blick var kopplad till ett lika varmt hjärta. Bankjuristen förklarade för mig att han skulle skickas med båt och då hör jag mig själv säga "nej, jag tar hem honom".

Bankjuristen (som jag känner väl) tittade på mig och sa " Gör du det? Ja, du får 1700:- av dödsboet det är vad det kostar med båt."

Det var inte pengarna som var viktigt för mig, det var att få åka hem med Willie till hans Västindien.

Jag gick hem och ringde Helena (min minsta dotter) vi har rest mycket tillsammans.

Jag sa "Helena vill du följa med till Västindien" hon blev alldeles tyst i telefon. Tänkte nog nu har det slått runt för mamma. Sedan kom det: Givetvis. När åker vi?

Först skulle Willie begravas, jag satte in en dödsannons, visste ju inte vilka vänner han hade i Helsingborg. Hans vänner uppifrån landet kom med sin dotter, hon skulle ärva hans flygel.

Willie hade en syster som bodde på Curacao men när hon fick ta del av testamentet där hon inte var nämnd ville hon inte komma till begravningen på St Vincent. Hon vill inte att Willie skulle begravas i familjegraven.

Jag tog reda på vilka färger St Vincent hade i sin flagga och dessa färger fick Willie i sina blommor på kistan. (blå-gul-grön)

Trumpetaren som skulle spela hans låtar var lite värre. En av låtarna var svår att överföra från piano till trumpet. Jag var tvungen att ta någon annan.

När någon från begravningsbyrån ringde på kvällen innan begravningen och ville då att jag skulle bestämma vilken låt som skulle spelas. Jag funderade ingen längre stund utan sa **"As times goes by"**.

När jag berättade detta för Willies vänner så tittade dom på varandra och sa " Det är den låten Willie öppnade sina konserter med".

Efter begravningen så var det en hel del pappersexercis för att få Willie ut ur Sverige och inte nog med detta så ringer Helena en dag till mig och berättade att hon hade **en tenta** som var viktig för henne(hon läste juridik i Lund) när vi var ute och reste (vi skulle resa runt i Västindien i ca 3 veckor). Men denna företagsamma tjej hade tagit reda på att det gick att tenta på en Svensk ambassad var som helst i världen och vår närmaste ambassad var i Caracas i Venezuela. Så dit gjorde vi en avstickare från Tobago så Helena fick skriva sin tenta. Den faxades ner till ambassaden och Helena skrev på samma antal timmar som hemma och sedan faxade dom den till Juridikum i Lund och originalet skickades med diplomatpost.

KUL GREJ!

I februari 1992 så bar det i väg.

Jag hade beställt taxi och när vi kom med våra väskor så meddelade jag taxichauffören att först skulle vi förbi Mellqvists Begravningsbyrå. Han tittade undrande på mig och jag förklarade kort vad som var på gång.

När vi kom på flyget till Stockholm så satte jag Willie (kartong med urna utanpå) på golvet framför mig, men då kom flygvärdinnan och sa " du kan inte ha den krukanså" hon tog Willie och la upp honom i hyllan,

Väl i Sthlm så skulle ju Willie checkas ut ur Sverige, så jag fick gå till tullen med alla mina papper. Jag knackade på rutan och talade om att jag hade en sak att förtulla. Minen på tjänstemannen när han förstod vad det var, den var obetalbar.

Han skulle bli plombera locket, jag har aldrig sett så långa armar förr.

Flyget till Barbados var 12 timmar försenat så vi satte Willie och resväskorna i skåpförvaring och åkte in till Stockholm och hälsade på vänner.

Väl framme på Barbados efter ca 10 timmars flygresor och 12 timmars försening, landade vi trötta men förväntansfulla. Vi bytte om till begravningskläder med hatt på damtoaletten på Barbados. Det kom en städerska som skulle städa men när hon fick se 2 vita kvinnor i bara mässingen så skyndade hon sig ut.

Varje ö i Västindien är en självständig stat så det var att gå igenom tullproceduren på Barbados. När jag satte upp Willie på bandet så frågade tjänstemannen vad det var. (Det är tyvärr mycket knark i Västindien) Jag visade mina papper och då tittade han på mig och sa

”Har ni åkt ända hit med en av våra för att begravas.” Jag visade honom på en karta var Sverige låg. Han tog mig på axeln och sa ”God bless you!”

Samma sak hände i tullen på St Vincent.

Det är vanligt att västindierna åker till andra länder för att studera och arbeta men kommer hem när dom blir äldre.

Vi **flög till St Vincent** med LIAT 24 passagerare, 35 minuter. Sist av alla kom kaptenen släntrandes pratades med flygvärdinnan. Han satte sig i cockpit och satte i gång turbopropmotorerna samtidigt som han tittade in på oss passagerare. Vi (enda vita) med Willie, några andra passagerare med tvättmedelpaket och blomsterträd och annat.

Flyg är istället för bussar i Västindien.

Vi åkte direkt till kyrkan och prästen som jag hade haft kontakt med flera gånger under den här tiden, han tog hand om Willie och vi fortsatte till vårt hotell. En bungalow på stranden vid det turkosa 28 gradiga vattnet.

Jag hade bud från god vän till Willie, en pastor i Helsingborg, som ville att jag skulle köpa blommor och sätta på Willies grav. När vi stod och väntade på taxin som skulle ta oss till begravningen så såg jag så vackra blommor på en äng framför mig. Jag gick bort och plockade en bukett till Willie och tänkte att om Willie hade fått bestämma så hade han velat ha **blommor från sin egen ö.**

När vi kom till kyrkogården så var där en vän Bill, till Willies familj. Jag hade tagit med en bandspelare med Willies egen musik som vi spelade när dom asfalterade ner urnan och det sista som gjordes var att sätta dit blommorna.

Det kändes så bra! Nu var Willie hemma hos de sina och Helena o jag kunde fortsätta vår resa bland öarna i Västindien.

Vi blev inbjudna av Bill och en journalist på ett cocktailparty på en liten ö utanför St Vincent vars enda belysning var marschaller. Jättevackert!

Första dagen efter urnsättningen hade vi en konstig känsla både Helena och jag. Vi hade ju varit tre som reste nu var vi bara två. Vi saknade Willie!

Willies royalties betalades ut i 7 år efter hans död. Mats och jag har fortsatt att betala till Christmaspartyt i Willies namn.

Mats och jag har rest i Västindien och varit på St Vincent och på Willies grav ett flertal gånger. Vi har träffat prästen och barnen på sjukhuset. En gång hade vi med oss **mjukisdjur**, dom undrade i tullen vad vi skulle med alla dom till. Vi förklarade att vi skulle ge dessa till barnen på sjukhuset. Vi fick ett mycket vänligt bemötande av tullarna. Vid ett tillfälle blev jag intervjuad av en tidning och fick berätta historien om Willie.

Mats och jag har varit på ca 20 västindiska öar och till våren åker vi igen till öarna runt Bahamas , Jamaica och till Mexiko. Jag längtar redan efter det turkosblåa vattnet.

En gång när vi skulle åka till St Vincent så sa jag till Mats ” jag känner på mig att jag kommer att träffa Lily (Willies syster)” Men hon bor ju på Curacao ”sa Mats.

När vi kom till St Vincent och jag ringde till prästen så sa han ” Mrs Lindskoog, Lily är på St Vincent. Hon brukade åka dit ca vart 10:e år.

Vi bestämde med prästen vid Willies grav och när vi satt och väntade på honom så kom det en äldre dam med käpp. Då tänkte jag att ”där kommer du Lily”

Mycket riktigt när prästen kom så presenterade han oss för varandra. Lily började skälla på mig om att Willie kunde minsann ha blivit där han var osv. **Trots att hon var arg så log hennes ögon. Jag fick känslan av att hon inte menade så illa med det hon sa.**

Prästen tittade på Lily och sa ”Lily den Gud som du tror på har sett till att du och Mrs Lindskoog skulle mötas”

Hela denna historien känns som om ”någon” bestämt för Willie och mig.

Jag tror på reinkarnation och är säker på att jag i Willie mötte någon som en gång stått mig mycket nära. En själsfrände mao.

Efter 25 år som god man och förvaltare har jag många historier med levnadsöden. Men ingen som berört mig så mycket som Willies.

Gunn Lindskoog